

Életnyitány

(Triptichon)

I.

Könyörtelen, éles, kemény
vídia-kamasz voltam én,
mivé a konok dac tett,
jellemem csupán az lett.

Szememben a szomorúság
volt legősibb fegyverem,
ha visszanézek, a jóság
ült hullámzó lelkemen.

Álltam csak gögös tévhitek
hamisan ácsolt állványain,
láttam – mögöttük ház, haza
nem nőtt, csak pusztult tovább.

Mi tartott mégis erőt ragyogni
holdfény-kráteres csendben?
Rejtőzködő némaságban hangok
kockáit rázni kezdtem.

II.

Életem nyitánya,
"hatvanhét,
erdőnyi kiáltásom
hallom még.

Nem szűnhet meg az a
segélyszó,
kórus nélkül is
vezényszó,

félteve tömnék el azt
a zsákot,
mit a szellem lángfoga
kirágott,

de mint palackból *hűség*
szelleme,
kamaszlelékből ömlött
hű zene.

III.

Ti, idő sodorta
barátaim,
hoztok derűt rám
vasárnapin,

emlékezni tenger –
szemekre,
pillanat-szemcsék közt
szemelgetve:

*ragyogó léleknek oly
ruháját,
mit fodrai közt
szépség jár át,*

*visszatérni az örök
körbe –
hol maga Isten kap fel
ölbe!*